

# ELSA ANTILA

*Muovirahamiehiä  
ja perijättäriä*

Muovirahamiehiä ja perijättäriä



Elsa Anttila

# Muovirahamiehiä ja perijättäriä

SAGA Egmont



*Muovirahamiehiä ja perijättäriä*

Cover image: Shutterstock

Teos on julkaistu historiallisena dokumenttina, jonka kieli kuvastaa julkaisuaikansa näkemystä.

Copyright © 1988, 2020 Jorma Kurvinen and SAGA Egmont  
All rights reserved

ISBN: 9788727130361

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

[www.sagaegmont.com](http://www.sagaegmont.com)

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Ulla näki, että Heli aivan tärisi innosta. Serkku oli luonteeltaan sellainen, silmittömästi innoissaan kaikesta, johon sillä kertaa oli syttynyt.

– Ne ovat kuin toisesta maailmasta, koko Rochen suku. Ja niinhän ne oikeastaan ovatkin... Helin kasvoille kohosi unelmoiva ilme. – Niiden luona voi tavata kenet tahansa julkkiksen.

Ullan huulilta oli lipsahtaa: ”Entä sitten!” Viime hetkessä hän nielaisi kritiikkinsä. Heli nyt oli aina ollut sama höpsänlöörä. Vähän niin kuin äitinsä. Ne osasivat kuninkaallisten sukutaulut ulkoa, tiesivät niiden seurustelemiset ja odottamiset. Kaikki Suomen pikkujulkut kelpasivat sitten kuninkaallisten välillä.

Vaikka Ulla ennättikin pitää ajatuksensa omina tietoinaan, hänen ilmeensä paljasti jotakin. Serkun kasvoille kohosi tuttu ”onpas”-ilme. Sen Ulla muisti jo varhaislapsuudesta.

– Sinä et usko! Heli sanoi. – Mennäänkö kysymään pappilasta?

Ruustinna oli vihjaissut Helille tästä työpaikasta. Ties vaikka olisi ollut kaukaista sukuakin näille Rocheille. Jotakin siron ranskatarmaista ruustinnassa oli itsessäänkin.

Helin laajojen kuvausten mukaan Rochet olivat varsinainen Helsingin napa. Jos ei koko Euroopankin. Rahaa ja omaisuutta oli. Ja sen mukana tietysti ystäviä, menestystä ja vaikutusvaltaa. Yksi Roche oli sukufirman johtaja, toinen diplomaatti ja kolmas kuuluisa taidemaalari. Ja rouvat muotimaailman suuruuksia, joiden ainoa murhe oli kuka katsoisi heidän jälkeläistään sillä aikaa, kun äiti oli cocktailkutsuilla.

Siitä syystä Helikin oli nyt lähdössä Helsinkiin. Toimitusjohtaja Rochen Marita-rouva tarvitsi kahdelle lapselleen hoitajan muutamaksi päiväksi viikossa; hänen oma aikansa meni edustusrouvana olemiseen ja taideopintoihin. Työstä olisi ruhtinaallinen korvaus: Heli saisi oman ilmaisen yksiön, korvauksen jokaiselta lastenhoitotunnilta ja mahdollisuuden vaikka opiskella Helsingissä. Jo pelkkä oleskelu Rochen perheessä olisi maalaistytölle tärkeitä oppia, oli ruustinna sanonut.

– Totta kai minä uskon, Ulla puolustautui. Mutta ei ehtinyt jatkaa, että antoi piupaut kaikille julkuille ja kuninkaallisille.

Heli intti jo posket punaisina:

– Et usko. Näkeehän sen. Mutta katsos tätä!

Serkku veti penkille laskemastaan kassista naistenlehden, joka paljon lukemisen jälkeen avautui jo valmiiksi määrätystä kohdasta.

– Monta sivua värikuvia, Heli äännähti kuin humaltuneena. – Helen Roche on sen taidemaalarin vaimo.

”OLEN SYNTYNYT JULKISUUTEEN”, sanottiin isossa otsikossa. Ja jutussa kehuskeltiin miten Helen Roche huomataan kaikkialla ja miten hänen itse suunnittelemansa vaatteet suorastaan lumoavat ihmiset.

Ulla selasi lehteä. Kuvissa oli kammottavia rättejä, joista tunnettu seurapiiritoimittaja vuodatti ihastuneita sanoja. Puvut olivat dramaattisia ja niissä oli karismaa; ne olivat futuristisia ja kuitenkin relevantteja. Jaaha, ajatteli Ulla. Puvut saattoivat olla ties mitä tulevaisuuden muotia, mutta madame Roche itse oli kyllä eilistä päivää – elähtäneemmän näköistä emäntää hän ei muistanut nähneensä.

Mutta Heli oli hurmiossa.

– Kuvittele! Hän on Marita Rochen käly. Minä voin nähdä hänet siellä milloin tahansa. Ja kaikki toiset ovat yhtä hienoja.

Serkku vilkaisu pirtin poikki keittiöön, jossa äiti laitteli sunnuntaiaamun kahvipöytää, ja alkoi kättää puoleksi kuiskaamalla:

– Mikset sinäkin lähde Helsinkiin! Asuttaisiin yhdessä siinä yksiössä. Saat sinä sieltä töitä... Minä en nimittäin sinuna Terosta luopuisi.

Ulla kohautti kulmakarvojaan. Se oli suoraan sanottu. Sillä tavoin Heli siis veikkasi käyvän, kun Tero lähtisi lukemaan. Ja serkku oli todennäköisesti oikeassa. Olivat he puhuneet siitä keskenäänkin, hän ja Tero.

”Tule Helsinkiin!” Tero oli yllyttänyt. ”Teikäläiset saavat varmasti työtä sieltä.”

Tero oli ollut vakavissaan. He olivat kesällä käyneet katsomassa hänen asuntoaankin. Se oli opiskelijasolu Kivenlahdessa. Terolla oli oma huone, mutta keittiö ja kylppäri

oli yhteinen kolmen muun kanssa. Tai kuuden, sillä jokaisella tuntui olevan huoneessaan kaveri.

Kolhoosi ei ollut houkutelut Ullaa. Eikä Tero tarjonnut mitään selkeää ratkaisua yhdessäolollekaan. Ei edes kihlausta. Siinäpäähän vain asuttaisiin yhdessä.

– Mitä sanot? Heli supatti. Hän tarkasteli odottavan näköisenä Ullan ilmeitä.

– En minä lähde kenenkään perässä juoksemaan.

– Mitä perässä juoksemista se olisi, Heli vastusti. – Montako vuotta te olette seurustelleet?

– Kolmatta vuotta, Ulla sanoi. – Mutta jos se tähän katkeaa, niin kai se on sitten sillä tavoin tarkoitettu.

– Tarkoitettu? Höpöhöpö. Jos jäät tänne, voit yhden käden sormilla laskea ne kaverit, joita edes kannattaa ajatella vakavissaan. Jos Teron ja sinun välit menee poikki sen vuoksi, ettet sinä uskalla vastustaa äitiäsi, niin menetät Teron kyllä ihan pelkuruuttasi etkä mistään kohtalon tarkoituksesta.

Ullaa kiukutti.

– Entä mitä Jussi sanoo sinun lähdöstäsi? hän tokaisi.

Serkku meni totiseksi.

– Jussi saa luvan odottaa. Edes yhden talven... Heli nosti lehteä kuin todistuskappaletta. – Minä haluan kerran elämässäni nähdä muutakin kuin Juupajoen.

Sen Heli sanoi liian kovalla äänellä.

– Ja mitä siellä muualla nyt sitten on niin erikoista ettei muka Juupajoelta löydy? kuului keittiöstä äidin harmista kireä ääni.

Heli ei aikonut antaa tädilleen luovutusvoittoa.

– Paljonkin! Sittenhän sen tietää, kun käy katsomassa.

Ulla tiesi odottaa äidin hymähdystä. Hän tunsu tämän mielipiteet. Ja oli ne Helikin kuullut muutamaan kertaan.

– Jätä sinäkin turhat kotkotukset, äiti sanoi hymähdettyään, – ja mene Riihiojaan emännäksi ennen kuin Esteri väsyypä siellä kokonaan.

Helin kasvot hehkuivat.

– Se nyt ei ole varmaa jääkö siihen Jussikaan.

Äiti tuli keittiön ovelle.

– Älä nyt tyttö hullujasi puhu. Ei vanhoja sukutaloja hävitetä, vaikka Helsingin herrat kuinka vouhkaisivat rakennemuutoksistaan.

Heli ei antanut periksi.

– Onhan ne siellä tutkineet asioita ja todenneet, että se on pakko, kaikkien voi- ja viljavuorien keskellä.

Äiti nauroi ylimielistä naurua.

– Nehän ne tietävät. Yhteen aikaan ne rakensivat tasakattotaloja pitkin Suomea, samaiset tutkijat. Tavalliselle talolle ei annettu rakennuslupaakaan. Ja miten kävi? Nyt niihin pystytetään kunnan kattoja etteivät ne kokonaan lahoaisi. Kyllä ne herrojen tutkimukset tiedetään. Tulkaahan kahville.

Heidän juodessaan kahvia äiti papatti talonpidosta.

– Mikä teilläkään on ollessa, kummallakaan! Hyvä virka ja säännöllinen palkka. Aamulla ennättää navetalle ennen töihin lähtöä ja illalla töitten jälkeen. Se on taloon iso raha, minkä siinä pystyy tuomaan ulkopuolelta. Meidän aikana emännän ainoat rahahankkeet tulivat siitä, minkä pystyi myymään puutarhasta.

– Äitis on ihan kaista, Heli marmatti pihalla, kun Ulla lähti saattamaan häntä aamukahvin jälkeen. – Ihminen, nainen varsinkaan, ei merkitse mitään. Talo yksin. Sinä olet tässä ikuinen ilmainen piika Heikille.

Heli vaikenä. Hänen kasvoilleen kohosi epäluuloinen ja jo etukäteen kauhistunut ilme.

– Et kai vain anna tänne vielä palkkaasikin?

Ulla nauroi.

– En nyt sentään.

Heli ei ollut vakuuttunut.

– Kyllä se takuulla kelpaisi. Ja se ainakin on varmaa, että teet talon töitä jokaisen vapaa-aikasi ja hoidat myös äitisi sitten kun tämän kunto huononee, mutta Heikki ei kiitoksen sanaa sinulle sano.

Ulla myönsi mielessään, että Heli oli luultavasti oikeassa. Tuonsuuntaiset äidin suunnitelmat olivat. He rakentaisivat joskus pienen mökin tähän kotitilan maille ja asuisivat siinä kahdestaan, kun Heikki tulisi siihen ikään, että menisi naimisiin ja toisi taloon emännän. Hänen naimisiinmenoaan äiti ei edes kuvitellut.

– Harkitse sitä Helsinkiin lähtemistä, Heli ylltytti vielä aitan nurkalla. – Vaikka vain yhdeksi talveksi. Katsotte sitten Teron kanssa mitä teette.

Helimäinen, innostunut hymy käväisi serkun huulilla.

Hän heilautti kädessään olevaa lehteä.

– Pääsisit siinä minun siivelläni tutustumaan Rochen sukuun ja kurkistamaan seurapiirielämään. Otat talven virkavapaata niin kuin Helminen itsekin.

Heli sanoi sen tahallaan. Hän tiesi, että Ulla inhosi sijaiseksi tulevaa neuvolalääkäriä. Nainen oli niin vouhka, että se lehahti hänestä jo ennen kuin rouva tohtori nousi autostaan. Helminen olisi vuoden Amerikassa ja sen ajan Ulla todella raskisi tehdä töitä jossakin muualla.

– Entä sinä itse? Ulla muisti. – Saatko sinä postista virkavapaata?

Heli liikautti päätään.

– En tiedä vielä. Minä aion kysyä. Mutta jos en saa, niin otan loparit sitten.

Serkku näki Ullan ilmeen.

– Tämä on todennäköisesti ainoa kerta minun elämässäni, kun pääsen kurkistamaan siihen maailmaan enkä minä hylkää sitä tilaisuutta yhden työpaikan vuoksi.

Heli oli niin hurmaantunut seurapiirien ajatuksesta että todellisuudentajukin rupesi heittämään.

– Täällä ovat hyvät työpaikat lujassa, Ulla muistutti serkkuaan.

Heli palasi polun päästä takaisin aitan nurkalle.

– Käy ihan huviksesi Hirsipoikien veistämöllä, hän sanoi.

– Siellä näkyy ihan silmien edessä mitkä ovat mittasuhteet täällä pottupellon kupeessa ja siellä Helsingissä.

Polulla serkku kääntyi vielä katsomaan taakseen.

– Harkitse nyt vielä ja lähde mukaan!

Eikö ihminen loppujen lopulta tunnekaan itseään?

Ulla kysyi sitä hämmentyneenä peilikuvaltaan motellin naistenhuoneessa. Pahus vieköön! Hän oli pitänyt itseään rohkeana ja selväpiirteisenä ihmisenä, mutta nyt kun todellisuus tuli vastaan, hänessä ei ollutkaan naista kestäämään sitä. Vai oliko?

Viime päivinä oli tullut tunne, että hän oli toisten heilauteltavissa mihin suuntaan tahansa. Heli kiskoi häntä Helsinkiin, omiin kuvitelmiinsä, ja Tero kiristi todistamaan tunnetta tekemälläkin ”jotakin”.

Poika kyllä erehtyi niissä puheissaan. Ne vaikuttivat täsmälleen päinvastoin kuin Tero kuvitteli. Tätä tyttöä ei viety väkisin minnekään. Mitä enemmän Helsinkiin meno rupesi



tuntumaan pakkovaatimukselta, sitä vähemmän pääkaupunki kiinnosti Ullaa.

Eikä aikuinen ihminen enää ollut äidinkään määrällävissä! Helin kuvitelma, että hän luopuisi Terosta sen vuoksi, ettei äiti hyväksynyt tätä, oli takuulla väärä.

On minusta tappelemaan oman tahtoni puolesta, Ulla vakuutti peilikuvalleen. Vaikeus on vain siinä, että olen itse niin ristiriitainen.

Ero Terosta teki kipeää. Kun se vielä tuli tällä tavalla, puoliksi riidassa. Mutta ei kai täällä kukaan ollut rakkaussuruihinsa kuollut. Jos suhde oli päättyäkseen, niin hullu sitä väkipakolla rupesi koossa pitämään.

Uhmakkaana Ulla paranteli huulipunaansa ja lähti naistenhuoneesta. Tero odotteli häntä aulassa Ullan poplari käsivarrellaan.

- Sataako siellä?
- Vain muutama pisara.
- En minä sitten tarvitse takkia.

He juoksivat parkkipaikalle ja pujahtivat Teron autoon.

Oli turha ruveta tunnelmoimaan mistään ”viimeisestä illasta”. Jos suhde jatkuisi, tämä ilta ei olisi viimeinen. Jos taas ei, niin mikään ei surkuttelemalla tulisi paremmaksi.

– Kierretään Haapaniemen kautta, Ulla ehdotti tyytyväisenä äänensä kepeyteen.

Haapaniemi oli seudun kauneimpia paikkoja, Hirsipoikien veistämön hallussa. Ulla oli miettinyt, mitä Heli oli mahtanut tarkoittaa vihjauksellaan. Nyt voisi olla oikea hetki käväistä vilkaisemassa siellä. Tai ajaa minne tahansa, jossa he eivät sortuisi muistelemaan heille kahdelle jotakin merkinneitä paikkoja. Jos tämä oli nyt heidän viimeinen yhteinen iltansa, niin

Terollekin jäisi siitä iloinen muisto. Ei hän mitään hylätyn morsiamen roolia rupeaisi vetämään. Eikä Teron tarvinnut kantaa huonoa omaatuntoa hänen vuokseen. Heillä oli ollut mukavaa niin kauan kuin tätä kesti ja sillä siisti.

Mutta Tero kantoi syyllisyyttä jo nyt:

– Tässä ei ole kysymys vain muutaman vuoden opiskelusta, hän sanoi. – Ei ole yhtään sanottua, että palaan milloinkaan tänne kotipuoleen takaisin. Jos sinä taas et ole valmis lähtemään täältä, niin siinä meillä on ongelma. Eikä mikään pieni ongelma.

Ulla kosketti hänen olkavarttaan.

– Älä nyt tätä rupea hautomaan. Jos me tunnemme, että crossaolo on kestävämpi, me hakeudumme yhteen. Ja jos tämä on ollut vain nuoruudenromanssi, niin muistellaan sitä joskus mielessämme hiukan haikeina. Parempihan tämä on todeta nyt kuin muutaman vuoden kuluttua, kun meillä on kaksi tai kolme lasta sitomassa meidät toisiimme.

– Minä en voi jättää menemättä opiskelemaan, kun kerran onnistuin pääsemään sinne, Tero jatkoi puolustelemistaan.

Ulla nauroi.

– Et tietenkään. Ei kai kukaan ole niin kuvitellutkaan.

– Mutta ne opiskelijaboksin olosuhteet eivät tyydyttäneet sinua...

– Eivät, Ulla myönsi epäröimättä. – Minä olen elänyt itse jos sen vaiheen yli.

Hän jätti sanomatta ääneen, että oli odottanut Terolta määrätietoisempia otteita. Ei mitään juhlavaa kosintaa, jos kohta ei sekään olisi pahitteeksi ollut. Mutta olisi voitu käydä esittäytymässä virallisesti kummankin kotona ja kertoa, että tässä suunniteltiin nyt muuttoa saman katon alle. Olisi se ollut edes jonkinlaista häämarssin korviketta, Mendelssohn kun oli

ilmeisesti liian arvokas tämmöisten rakkauksien vahvistukseksi.

– Toisin sanoen kaikki kaatuu rahaan, Tero sanoi hiukan ivallisesti. – Jos minulla olisi tuohta millä ostaa nätti kaksio Tapiolasta, niin tämäkin rakkaus olisi riittävän kiihkeää saadakseen sinut muuttamaan Helsinkiin!

– Voisi ollakin.

Ulla jätti sanomatta, että hänellä kyllä oli tuohta sen verran. Isän kuollessa viisi vuotta sitten perikunta oli järjestellyt sen verran asioita, että hänen kotitalostaan perimänsä metsät oli jaettu. Ja niillä suoritettu niin isot hakkuut, että Heikki-veli pääsi turvallisesti jatkamaan talonpitoa äidin syntymäkodissa, ja Ulla puolestaan sai pankkiin pesämunan, jolla kyllä ostaisi asunnon Helsingistäkin. Mutta se oli avioparien hommaa se.

Tero naurooi pilkallisesti.

– Tuo on sitä kotipuolen poroporvarillisuutta. Pitää jumaliste olla omistusasunto ja perintölakanat ennen kuin rakkaus on todellista.

Tero käänsi auton Haapaniemeen johtavalle tielle.

– Minua on ikäni ottanut päähän se kitinä jota pikkurahaiset pitävät penneistään, hän jatkoi. – Säästetään silakasta ja margariinista ja pystytetään turvallista linnoitusta henkisen köyhyyden ympärille. On oma asunto. Eikä velkaa. On oma Lada. Eikä velkaa. On oma hautapaikka, valmiiksi maksettu. Ettei vain jäädä vahingossa maan päälle. Tässä me erotaan toisistamme. Minä pistän iloisesti menemään ne vähät rahat, joihin meikäläisellä on mahdollisuus. Mutta sinä olet talontytär etkä pysty nukkumaan sängyssä, jonka ympärillä ei ole omia seiiniä.

Ei se siitä ole kiinni, Ulla vastusti sisimmässään. Jos kaksi ihmistä rakastaa toisiaan tarpeeksi, omistaminen ei ratkaise

yhtään mitään heidän elämässään. Turha siitä oli kuitenkin puhua. Rakkautta on tai sitä ei ole.

– Jos nainen ja mies aikovat jotakin vakavissaan, niin kai heidän täytyy ajatella vastuutaan perheestä, hän sanoi ääneen. – Jos muuta keinoa ei ole, niin siinä säästetään sitten vaikka margariinissa ja silakassa, että saadaan katto pään päälle.

Tero nauroi ääneen.

– Ei kiitos, sitä elämää minä en halua. Pieni raha saa mennä iloisesti ja turhanaikaisesti, jos isompaan ei pääse kiinni. Minusta ei ole penninvenyttäjäksi.

Hän pysäytti auton huvilaveistämön kohdalle.

– Onneksi kaikkien ei tarvitse kituuttaa köyhyydessä. Mitä tykkäät saunamökistä?

Ulla katsoi valtavaa hirsirakennelmaa, joka oli vielä aivan puolitekoinen, mutta josta saattoi päätellä jotakin lopputuloksesta.

– Kolmikerroksinen kelopalatsi, Tero ihasteli. – Joka ainoa hirsi on yhtä iso kuin nuo tuossa. Kalevi kertoi, että osa puutavarasta piti ostaa Neuvosto-Karjalasta. Mutta Rochethan sen maksavat!

Rochet?

Ulla heräsi rakkaushuolistaan.

– Helsingistä?

– Niin minun ymmärtääkseni. Alkujaan ranskalainen suku. Hyvä kun suomea osasivat, Kalevi sanoi. Ne olivat käyneet kahdella autolla katsomassa tätä. Diplomaattikilvet toisessa. Joku niitten emännistä on kai sukua ruustinnan kanssa... Sitten kun taso rupeaa olemaan sitä luokkaa, kannattaa puhua omistamisesta. Mutta jos kyhjöttää jossakin kaksiossa, niin on täysin yksi ja sama, onko siinä vuokralla vai pankin orjana.

Tero painoi vaihteen päälle, ja he lähtivät liikkeelle. Ulla katsoi kelolinnaan niin pitkään kuin näki sen. Tätä Heli oli tarkoittanut, kun sanoi, että täällä näkee tason...

Kun he tulivat takaisin valtatielle, Tero kysyi kireästi:

– Mihin ajetaan? Minun kämpässä nukkuu jo niitten uusi vuokralainen.

Ullassa heräsi uhma.

– Ajetaan meille. Minun aitassani ei ole vieraita. Se etu on omistusasunnosta.

Tero ei välittänyt piikittelystä.

– Entä äitisi?

– Nukkuu omassa huoneessaan päärakennuksessa.

Tero mutristi alahuultaan.

– Eikä herää auton ääneen!

– Entä vaikka herääkin... Ulla oli saanut tarpeekseen kaikesta kiertelemisestä ja kaartelemisesta. Tekomoraalista, jonka kaikki tiesivät tekomoraaliksi. – Nukut aitassa reilusti aamuun ja tulet minun kanssani aamukahville.

– Joopa joo!

He ajoivat äänettöminä loput kilometrit Ullan kotitalon kujansuuhun. Siinä Tero pysäytti autonsa vanhan maitolavan kohdalle. Ulla työnsi oven auki. Mutta ennen kuin hän ehti nousta Teron sormet puristuivat hänen ranteensa ympärille.

– Ei nyt erota tällä tavalla!

– Vaan millä?

Mies kurottautui lähemmäksi ja suuteli häntä. Siinä oli tunnetta yhtä paljon kuin kesäteatterin näyttämöllä. Olisi ollut paljon rehellisempää jättää pussailematta.

– Siellä voi olla aluksi niin kiirettä, että kirjoittelemiset jäävät vähiin, Tero sanoi. – Ettet ihmettele.

Kun maalaistyttö Ulla saa mahdollisuuden muuttaa Helsinkiin lastenhoitajaksi, hän on innoissaan. Kaiken huipuksi Ulla ei ole menossa töihin mihin tahansa perheeseen, vaan rikkaaseen Rochen sukuun. Niin Ulla lähtee ja heittää heipat ex-poikaystävälleen ja koko tunkkaiselle maaseudulle.

Rochen suvun rikkaudet eivät kuitenkaan tunnu vakuuttavan Ullaa, ja pian vaatimaton maalaistyttö oppiikin, mikä elämässä on oikeasti tärkeää...

*Muovirahamiehiä ja perijättäriä* on mukaansatempaava viihderomaani vuodelta 1988.

**Elsa Anttila** on kirjailija Jorma Kurvisen (1931–2002) salanimi. Kurvinen tunnetaan erityisesti ”Susikoiria Roi” -nuortenkirjasarjasta, mutta hän julkaisi myös aikuisten romaaneja. Hän työskenteli toimittajana Uudessa Oulussa ja kaunokirjallisuutta julkaisevassa Nyyrikissä, mutta jäi päätoimiseksi kirjailijaksi vuonna 1978. Kurvinen sai Valtion kirjallisuuspalkinnon kolmesti.